

[A. C. Normann.]

ster, nemlig at der må være lige start for lige evner i det danske statsskolevæsen.

Mit spørgsmål gik altså ud på, om den ulighed, der består imellem børnene i kommunernes skoler, også et stykke op over de almindelige folkeskoleklasser, og børnene i statens skoler, ikke kunne blive bragt ud af verden ved, at der stilles gratis bøger til rådighed også for statsskolernes elever.

Jeg kan gøre motiveringen for mit spørgsmål så meget kortere, som den højtærede minister har sagt en hel del af det, der begrundes det.

Jeg kan i anledning af ministerens bemærkninger om, i hvor stor udstrækning man kan tænke sig, at manglende økonomisk evne hos forsørgerne afholder børnene fra at komme i statens skoler, sige, at jeg hos en del af rektorerne ved statsskolerne har fået at vide, at de allesammen kender eksempler på, at børn fra mindrebedemlede hjem både på landet og i byerne ikke har kunnet frekventere statsskoler, når forældrene har hørt, hvor store beløb der udkrævedes for at dække udgifterne til bøger og læremidler; såvidt jeg forstår, er sådan noget som 700—800 kr., hvad der må regnes med i gymnasiet. Jeg er altså i stand til at understrege, hvad undervisningsministeren sagde om denne ting, og jeg er glad for, at man nu synes at kunne komme videre med dette krav.

Jeg kan efter det, undervisningsministeren har sagt, indskrænke mig hertil, men jeg vil gerne henstille til ministeren, som nu har til hensigt at træde i forhandling med partierne om sit forslag, om det da ikke ville være rimeligt også at tage spørgsmålet om undervisningsmateriel for de private skoler op til overvejelse, således at der skabes en ordening, hvorved elever i private skoler kan blive nogenlunde ligestillet med eleverne i statens og kommunens skoler.

Undervisningsministeren (Bomholt): Det ærede medlems tanke er i overensstemmelse med ungdomskommissionens betænkning, og svaret er givet ved fremsættelsen af forslaget i dag; det tror jeg det ærede medlem ved at studere forslaget nærmere vil finde. Jeg har også besvaret det ærede medlems fuldt berettigede spørgsmål om forsørgernes økonomiske stillings indvirken

på børnenes adgang til de højere skoler. Spørgsmålet om de private skolers materiel hører naturligt hjemme under første behandling af de lovforslag, som jeg lige har fremsat.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Erhard Jakobsen* til socialministeren.

Er det ministerens opfattelse, at invalideforsikringsretten ved sin afgørelse af ansøgninger om invaliderente tager tilbørligt hensyn til neurotiske lidelsers betydning for ansøgernes erhvervsevne?

Erhard Jakobsen: Baggrunden for mit spørgsmål er en henvendelse, som jeg for nogen tid siden fik, og som vel næsten hvert eneste medlem af dette høje ting har fået eller vil få, vedrørende en mand, der har søgt invaliderente flere gange og hver gang har fået afslag. Manden forstår ikke selv, at han har fået dette afslag, og andre mennesker, der bor deromkring, forstår det heller ikke. Da jeg havde kigget nærmere på sagen efter at have fået anmodning derom fra redaktøren af „Sydfyn“, Willy Andersen, og fra mit partis kandidat i Faaborg-Ærø-kredsen, hr. Børge Jensen, forstod jeg det heller ikke.

Sagen gav mig anledning til overvejelse i to henseender. For det første sagde jeg til mig selv: det er rimeligt, at folketingsmedlemmer har til opgave at føre sager videre frem, når borgere føler sig urigtigt behandlet, men er det den rigtige måde at føre den slags sager frem på? Har en folketingsmand forudsætninger for at bedømme, om en afgørelse ved invalideretten er rigtig eller forkert? Overhovedet ikke. Det vil altså sige, at borgeren faktisk ingen steder har at henvende sig. Det fik mig til at tænke på en artikel, som den højtærede socialminister ved tidligere lejlighed har skrevet i „Social-Demokraten“, hvor han kom ind på tanken om en appelret over invalideretten, og jeg kan ikke nægte, at jeg synes, der er noget rimeligt i den tanke.

Det, der fik mig til at stille spørgsmålet i dag, var imidlertid noget andet. Da jeg gik videre med sagen, syntes jeg at kunne forstå, at invalideretten gennem de 25 år, eller hvor længe det nu er, ikke har været indstillet på at lægge særlig vægt på spe-